

Въпроси към лекторите

1. Кой съд е компетентен по исковете по чл. 433 КЗ на застрахователя срещу пияния шофьор, който има настоящ адрес във Варна?
2. По какъв начин следва да бъде изчислено дължимото обезщетение за неоснователно обогатяване на банка в следствие на приложение на неравнопавна клауза по договор за банков кредит, относно едностранно увеличение на променлив лихвен процент и при установена липса на методика за определяне размера на променливата лихва? Дали размерът на дължимата в този случай лихва следва да бъде изчислен съобразно посочения в договора лихвен процент и при съпоставянето му с действително приложения такъв да се изчисли евентуалната сума, с която банката неоснователно се е обогатила за сметка на кредитополучателя, или съдът следва да извърши това изчисление изхождайки от установяването на нивата на международните индекси EURIBOR, LIBOR, които да приложи чрез увеличение или намаление на договорения лихвен процент, и този резултат да съпостави с действително начислената и заплатена договорна лихва?
3. Когато в заповедното производство се установи, че длъжникът има настоящ адрес в чужбина и постоянен адрес в България, следва ли съдът да издава заповед за изпълнение, а ако е издал такава може ли сам да я обезсили?
4. Ако длъжникът има постоянен и настоящ адрес в България, но се установи при връчването на заповедта за изпълнение, че от 10 години живее трайно в чужбина и е продал единственото си жилище, следва ли съдът да обезсили сам заповедта за изпълнение или следва да даде указание на ищеца, че може да предяви иск по чл. 422 ГПК.
5. Ако в хода на исковото производство, образувано по иск по чл. 422 ГПК, се установи, че длъжникът още в заповедното производство няма постоянен и настоящ адрес в България, или че има обичайно местопребиваване в чужбина, следва ли исковият съд да прекрати производството, или може да даде възможност на ищеца да премине от установителен към осъдителен иск в този случай, или **това не е пречка исковото производство по чл. 422 ГПК да продължи поне до постановяване на определение по чл. 423 ГПК?**
6. При иск, предявен от цесионер, ако цесията не е съобщена преди процеса, може ли да се счита, че длъжникът - ответник е уведомен за цесията, тъй като е получил като приложение към исковата молба договорът за цесия, който е подписан от цедента и цесионера, или е необходимо задължително да бъде приложено едновременно с договора и уведомление за съобщаване на цесията, подписано само от цедената. Променя ли се отговорът на въпроса, ако ответникът не е намерен, а се представлява по делото от особен представител?
7. Какъв е пределно допустимият (непротиворечащ на добрите нрави, равнопавен и непрекомерен) размер на неустойчно обезщетение за предсрочно прекратяване на договор за телефонни услуги? Касае се за масови, еднотипни дела, при много трудно

установим размер на реалните вреди. Ако е уговорено обезщетение в твърд размер, напр. 3 стандартни вноски, не е ли изначално несъответно на вредите то, когато договорът е прекратен малко преди изтичане на срока (напр. 4 месеца, напр. 2 месеца). Задължително ли е в този случай да има уговорка „но не повече от оставащите вноски“? Ако е допустимо, предвид и санкционния характер на неустойката, колко максимално вноски могат да се предвидят? От значение ли е съотношението между стандартните вноски и тези, които реално биха се плащали по договора (след отстъпката) и какво? Ако неустойката не е ограничена по броя на вноските, а е предвидена като процент от всички оставащи вноски, какъв е максималният процент?

8. Може ли съдът да се произнесе по заявление по чл. 410 ГПК, когато общите условия са му служебно известни (Топлофикация)?
9. Ако от твърденията в заявлението следва, че клаузите са неравноправни, в съответствие ли е с принципа за процесуална икономия, заявлението да бъде отхвърлено, без да се дават указания за представяне на общите условия, в които клаузите едва ли са по-благоприятни от твърденията на страната?
10. Предвид отговора на кипърските власти, запазило ли е значение определението на ВКС, че всички дела с участието на „Олимпик“ подлежат на спиране? Ако не, до коя дата делата подлежат на разглеждане, до коя дата – на спиране, и до коя дата – на прекратяване?
11. Въпрос за изменението на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК: Може ли по заварени производства да се приеме, че заповедта е влязла в сила? Пример 1 – заповедта е връчена по реда на чл.47/5/ГПК, но съдът не е дал указания за иск, влиза в сила изменението. * проблем: различие в практиката, тъй като едни състави ще са дали указания за иск, други – не, а разпоредбата следва да се прилага еднакво от всички. Пример 2 – съдът е дал указания за иск, тъй като към онзи момент измененията не са били влезли в сила – следва ли да ги отмени и **до кой момент е възможно да стори това. /това е основният проблем, тъй като стои въпросът за сторените до момента от ищеца в исковото производство разноски/.**
12. Въпрос по изменението на чл.7 ГПК, с приемането на алинея 3. Изречение 2 на алинея 3 сочи, че съдът дава възможност на страните да изразят становище, във връзка със задължението на съда да следи за неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. С какъв акт и докъде следва да се разпрострат указанията на съда?
13. Налице ли е основание за отхвърляне на заявлението, ако заявителят се легитимира като кредитор по силата на цесия/джиро и не изпълни даденото му указание да представи договора, от който произтича вземането, като твърди, че не разполага с такъв?
14. Влязлата в сила заповед за изпълнение поради неподадено възражение от длъжника прекъсва ли погасителната давност, и ако да, от кой момент?
15. Дали, ако се приеме, че влязлата в сила заповед за изпълнение поради неподадено възражение от длъжника прекъсва давността, то новата погасителна давност за вземането се удължава на пет години (чл. 117, ал. 2 ЗЗД)?

16. Прекъсват ли погасителната давност обезсилените по право изпълнителни действия, когато изпълнителното производство е прекратено поради перемпция?
17. При отхвърляне на искането за издаване на заповед за изпълнение, съдът дава указания на заявителя, че може да предяви осъдителен иск, в тази хипотеза прекъсва ли се давността от дата на заявлението **или уредената фикция по чл. 422, ал. 1 ГПК касае само установителните искове, а ищецът се ползва само от привилегиите за доплащане на таксата, уредена в чл. 415, ал. 4 ГПК?**
18. Ако давността за вземането изтече в периода от получаване на изпълнителния лист и заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от заявителя до момента преди образуване на изпълнителното производство, основателно ли е възражението за давност, направено от длъжника в последвалия иск по чл. 422 ГПК?
19. От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 година, извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, и в тази връзка дали даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, разрешение се прилага само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производство или и към тези, които са приключили преди това?
20. За да настъпи предсрочната изискуемост и спрямо трето лице учредило ипотека върху своя имот в полза на чужд дълг следва ли това лице да бъде уведомено за предсрочната изискуемост или е достатъчно да бъде уведомен само главният длъжник, при положение че изпълнителната сила би се разпростряла и върху трето лице, обезпечило кредита със своя вещ, без да обаче то да може да е страна в исковото и заповедното производство и без да има на практика достъп до съд?
21. Възможно ли е съдът да преценява, че уговореният размер на възнаградителна лихва е клауза, противоречаща на закона, или неравноправна клауза, и ако стигне до един от двата извода, може ли в този случай съдът да отхвърли изцяло искът за възнаградителната лихва или следва да приложи чл. 19, ал. 4 ЗПК и да намали размера на лихвата до максимално предвидения в тази императивна разпоредба.
22. При договори за потребителски кредит, сключени преди 23.07.2014 г., възможно ли е възнаградителната лихва да бъде намалена като прекомерна и под размера, предвиден в чл. 19, ал. 4 ЗПК (в сила от 23.07.2014 г.)? Съобразно константната практика на ВКС /преди чл. 19, ал. 4 ЗПК/ се приемаше, както за моратораната, така и за възнаградителната лихва, че размерът, който съответства на добрите нрави при потребителски договори, е два пъти или три пъти размера на законната лихва, в зависимост от това дали има обезпечение по кредита или не. Съответно при наличие на императивна нова разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК приложима ли е тази практика на ВКС към новите договори сключени след 23.07.2014 г. ?
23. Може ли съдът да присъди, респ. издаде заповед за изпълнение за мораторна неустойка, но в размер на законната лихва по аргумент, че чл. 33 от ЗПК предвижда право на обезщетение на кредитора, но с ограничен размер, и по този начин съдът да допълни договора с ОУ, като измени съдържанието на тази клауза, при условие, че и без нея договорът може да се изпълнява / в контекста на решения по дела С-618/10; С-26/13, С 70/17 и С 179/17 на СЕС/ или следва да приеме, че клаузата е нищожна и

за заемодателя не е възникнало правото на парично вземане, на осн. чл. 9 от ОУ. Ако съдът приеме за нищожна клаузата, осигурява ли по-висока степен на защита на потребителя?

24. Ако дадена такса не е включена неправилно в размера на ГПР и при нейното включват размерът на ГПР е различен от този, посочен в договора като процент, това води ли до недействителност на договора по чл. 22 във връзка с чл. 23 ЗПК или и в този случай е достатъчно да се приложи чл. 19, ал. 4 ЗПК и да се намали размера на реално дължимата сума до максимално допустимия размер, предвиден в разпоредбата?

25. Ако дружество е издало запис на заповед в полза на физическо лице и поиска въз основа на него да се издаде заповед за изпълнение по чл. 417, т. 10 ГПК, като за дружеството заявител в търговския регистър е вписано единствен предмет на дейност предоставяне на потребителски кредити и съдът служебно му е известно, че в общите условия на това дружество фигурира клауза за обезпечение чрез запис на заповед, поради които обстоятелства съдът е поискал договора на основание чл. 411, т.10 ГПК от заявителя, като е предупредил заявителя, че при непредоставяне на договора в срок или потвърждение, че няма сключен потребителски договор във връзка със записа на заповед, ще отхвърли изцяло заявлението, като въпреки указанията на съда, заявителят не е представил становище в срока, предоставен от съда, може ли в този случай съдът да отхвърли изцяло заявлението и на кое основание?